

Συνομιλώντας με την Γωγώ Παπαϊωάννου!

---

ipareamas.gr/συνομιλώντας-με-την-γωγώ-παπαϊωάννου

Αριστέϊδης Καρεμφύλλης

7 Αυγούστου
2019

Κάθε φορά που με παίρνει στο τηλέφωνο ο Δημήτρης, φοβάμαι να το σηκώσω. Πάντα θέλει να μου μεταφέρει ένα δυσάρεστο νέο. Μια παρεξήγηση, μια παρανόηση, κάτι δυσάρεστο τέλος πάντων. Έτσι, όταν πριν από 20 μέρες περίπου χτύπησε το τηλέφωνο, τρομοκρατήθηκα για το τι ήθελε να μου πει.

Αυτή την φορά, μου μίλησε για την Γωγώ. Για το ταλέντο της και τον υπέροχο χαρακτήρα της. Η Γωγώ παίζει στην παράσταση του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος «Βικτόρ, τα παιδιά στην εξουσία» για το καλοκαίρι αυτό και ένα βράδυ Παρασκευής, βρεθήκαμε μετά την εξαιρετική παράσταση και συνομιλήσαμε, με την Γωγώ να επαληθεύει όλες τις φήμες για τον εξαιρετικό της χαρακτήρα. Και κάπως έτσι ξεκινάει η κουβέντα μας!

1. Τι θα ήθελες να δηλώσεις ως Εσθήρ;

Ω μαριάμ μαριάμ μαριάμ σι ντο ρε μι μακαρό μακαρό λέο λέο πτι πτι πτι λέω λέω πτι πτι ουάν του θρι ,α μπε μπα μπλομ του κίθε μπλομ α μπε μπα μπλομ του κίθε μπλομ μπλιμ μπλομ ,άκατα μάκατα σούκουτου μπε άμπε φάμπε ντομινέ άκατα μάκατα σούκουτου μπε άμπε φάμπε βγε.

2. Πιστεύεις πως το έργο του Βιτράκ ανταποκρίνεται στη σύγχρονη πραγματικότητα;

Νομίζω πως οτιδήποτε αγγίζει κάτι πυρηνικό είναι αυτομάτως και αυτό που αποκαλούμε σύγχρονο. Στο “Βικτόρ ή τα παιδιά στην εξουσία” ο Βικτόρ λέει κάπου στην αρχή “Παιδιά! Δεν υπάρχουν παιδιά. Πάνε πια τα παιδιά. Ποτέ δεν υπήρξαν παιδιά.” Όταν σκέφτομαι το έργο είναι η πρώτη φράση που μου έρχεται στο μυαλό. Τα λουλούδια στο λιβάδι έχουν σχεδόν μαραθεί και από τους σπόρους μέσα στο χώμα δεν πετάγεται ούτε φυλλαράκι. Κάτι τελιώνει ,κατά πόσο μπορεί να έρθει το καινούριο; Ο Βιτράκ γράφει μέσα στο κίνημα του σουρεαλισμού για ένα αγόρι “παρά φύσιν έξυπνο” τον Βικτόρ που την ημέρα των ενάτων γενεθλίων του με ακόλουθο την δχρονη φίλη του Εσθήρ αποφασίζει να αποκαλύψει όλη την υποκρισία της οικογένειάς του και της κοινωνίας που την περιβάλλει-με τους κανονίσκους της, τη λατρεία της για το ασήμαντο και την απέχθεια για την αλήθεια- να τη σαρκάσει, να τη διαλύσει ,να της γυρίσει την πλάτη και να προτιμήσει να πεθάνει , μην έχοντας πια καμία γνώση να αποκτήσει και τίποτα να περιμένει. Να ζει κανείς ή να μη ζει; Και το σπουδαιότερο, όλα αυτά τα κάνει παίζοντας. Όλα αρχίζουν σαν ένα παιδικό παιχνίδι που επιδρά σε όλους και τελικά το ίδιο το παιχνίδι αναδεικνύεται στον κυρίαρχο του έργου. Παιχνίδι με τις λέξεις ,με την αληθοφάνεια, με τους ανθρώπους ,με τη ροή ,με τις σχέσεις με όλα γιατί αυτό ενέχει το στοιχείο της ανατροπής, του ανοίγματος προς το άγνωστο και είναι άρα εν δυνάμει επικίνδυνο. Τώρα επικίνδυνο για ποιον είναι ένα άλλο θέμα.

3. Με ποιον θεατρικό χαρακτήρα ταυτίζεσαι περισσότερο;

Δεν ξέρω αν ταυτίζομαι , θα πω αυθόρμητα ότι με συγκινούν πολύ ο λόγος του Προμηθέα στον Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου και οι τρεις αδερφές στο New Electric Ballroom του Enda Walsh.

4. Στην εποχή των ανθρώπων παραγωγών, τι είναι αυτό που κάνει καλή μια παράσταση;

Η σχέση των συντελεστών με το υλικό που διαχειρίζονται. Πιστεύω πάντα από εκεί αρχίζουν όλα. Αυτή τη σχέση οφείλουμε να χτίσουμε κάθε φορά και αυτή η σχέση δεν κρύβεται. Όταν ένα σύνολο ανθρώπων με επικεφαλής τον σκηνοθέτη συντονίζεται γύρω από το υλικό αλλά και μεταξύ τους με ειλικρινή περιέργεια και φαντασία και ανοιχτωσιά, όταν ο ηθοποιός, ο σκηνογράφος, ο φωτιστής, βουτάει στα άγνωστα νερά, βγαίνει στην επιφάνεια, λέει στον σκηνοθέτη και στους συμπαίκτες "να πάρε αυτό", ξαναβουτάει κοκ, "τώρα βούτα εδώ, εκεί" προτρέπει εκείνος, στο τέλος υπάρχει ένα συγκινητικό βουνό από βότσαλα "πάρε" που θα χρησιμοποιήσει ο σκηνοθέτης για να οργανώσει την τελική γενναϊόδωρη κίνηση αυτής της διαδικασίας προς το κοινό αυτή τη φορά : την παράσταση.

Που κι αυτή με τη σειρά της θα συνεχίσει να κινείται και να δίνει, να δίνει, να δίνει. Οι παραστάσεις που παρακολούθησα και με μετατόπισαν ήταν πάντα σαν τεράστια κύματα γενναιοδωρίας.

5. Θα ήθελες να μας αποκαλύψεις κάποιο από τα μελλοντικά σου σχέδια;

Θα σας πω για το πιο άμεσο, μετά από το τέλος του "Βικτόρ", θα επαναληφθεί το "Ποιος σκότωσε το σκύλο τα μεσάνυχτα" που συμμετείχα πέρυσι σε σκηνοθεσία Ελεάνας Τσίχλη στο ΚΘΒΕ στη σκηνή της Μονής Λαζαριστών.

6. Μια ευχή για το μέλλον.

Πίστη!

Και κάπως έτσι φτάσαμε στο τέλος. Ξέρετε, μετά από τέτοιες συναντήσεις ανεπιτήδευτες φεύγω πάντα λίγο περισσότερο χαρούμενος. Γιατί τα παιδιά αυτά, τελικά, εκτός από πολύ ταλέντο έχουν μέσα τους κρυμμένο έναν ολόκληρο κόσμο συναισθημάτων, ιδεών και γνώσεων. Και με κάθε κουβέντα που λένε, με κάθε συνέντευξη, με κάθε παράσταση που δίνουν πάνω και κάτω από την σκηνή, ο κόσμος τους αυτός παίρνει σάρκα και οστά και ζωντανεύει, με την υπόσχεση να αλλάξει τον κόσμο που δεν αλλάζει ποτέ.